

Tâm Sự

Của Người Con Trai Gửi

Ba Mẹ Đã Qua Đời

Nguyễn Phan

Hôm nay ngày 16 tháng 6 năm 2024 (theo lịch Việt nam) truyền thống là ngày của Ba, ngày tôn vinh những người trong thiên chức làm Ba. Cùng với các em thiếu nhi trong giáo xứ Chính Tâm đang viết về người Ba của mình, con cũng hòa mình trong tâm tình ấy để trở về khung trời ký ức với những ngày tháng hạnh phúc sống bên Ba. Ngược dòng thời gian, quay về niềm vui tuổi thơ để nhớ lại những mùa hè cùng Ba đi chõ từng xe cát, xe đá về để xây cát căn nhà mình đang ở. Những ngày nắng oi bức với chiếc xe đạp cọc cạch, Ba vẫn đều đặn ngày hai buổi đến đón anh em chúng con thời tiểu học. Cho dầu mưa nắng, trời ngược gió, Ba nào có ngại ngùng, chịu mệt nhọc. Bốn mươi tuổi, Ba bước vào đời sống hôn nhân, có lẽ quá muộn màng so với nhiều người cùng tuổi thời đó mà “cha già con muộn”. Ba phải cố gắng nhiều hơn để nuôi bốn anh chị em chúng con. Bao việc nặng nhọc: làm rẫy, làm vườn một mình Ba đảm nhận hết vì hai đứa con trai còn nhỏ chưa phụ giúp gì được cho Ba. Ba nói: chưa làm được gì thì lo học, lo làm những việc nhỏ tùy sức của mình. Ba chỉ mong chúng con học để không còn khổ như Ba. Đời Ba Mẹ khổ nhiều rồi, các con phải cố gắng nhiều hơn. Tính tình của Ba thì kỹ lưỡng lắm. Trong từng chi tiết công việc, làm gì cũng tính toán cho kỹ lưỡng, làm cho chi tiết. Những ngàn ấy năm tháng là biết bao nhiêu kỷ niệm, bao bài học từ cuộc sống này. Ba không huyền thuyên như Mẹ, nhưng cùng một điểm chung đó là hài hước, hay kể chuyện cười, hay chọc nhau cho vui khi làm việc mệt, câu hò, điệu hát tự chế được vang lên trong mảnh vườn do Ba Mẹ gầy dựng và vun tưới. Có thể nói công trình Ba để lại không to lớn như biệt thự sang trọng nhưng là một bầu trời tâm

huyết, với tất cả con tim vì gia đình, vì những đứa con quý yêu.

Niềm vui của Ba là ngày con hoàn tất chương trình đào tạo tại Đại Chúng Viện, ngày con được báo tin sẽ nhận chức Phó tế. Niềm vui làm Ba lo với tuổi cao, sức yếu chờ muốn gục ngã. Sau ngày con trở về với chức Phó tế, sức Ba hầu như kiệt quệ, tết năm nay cứ ngỡ như cuộc chia ly vĩnh biệt đã đến. Nhưng không, Ba như có một phép lạ, đã tỉnh táo khỏe lại bình thường, cho dầu trí óc có lẩn, nhưng cũng đâu có quên ai, chỉ có nhiều lúc ăn rồi lại nói chưa, và đó là điều tốt, vì được người chăm sóc cho ăn tiếp.

Ba kính yêu,

Trong căn phòng vắng lặng mình con với hình Ba Mẹ, nhiều kỷ niệm ùa về trong tâm trí, nhất là với dáng người mảnh khảnh, chiếc gậy đơn giản do Ba tự chế. Ba thốt lên “Cho Ba đi viện”. Nhưng đâu ai ngờ, những lời căn dặn buổi sáng hôm ấy cũng là những gì Ba để lại cho chúng con. Những ly sâm, ly yến cũng chờ Cẩn về thì Ba mới uống. Con về thì Ba vui và ăn uống nhiều hơn. Con nhớ như in, dù Ba mệt thì con chỉ cần chào: Chào Ba, con mới về, thì lần nào Ba cũng đáp lại:

- Nhìn thích thật, trắng trẻo hay thật, con Chúa có khác con hè.

Căn nhà nên vắng vẻ, không còn tiếng nói, câu đùa dí dỏm của Ba, Ba đi ra, đi vô, bây giờ có ai nữa đâu. Cây gậy vẫn còn đó mà nay đã 691 ngày Ba buông nhẹ tay chúng con ra đi trong sự bình thản với khuôn mặt bình an. 00 giờ 00, tiếng Thiên Chúa vang bên tai Ba, đưa Ba về bên Chúa, sau hành trình 83 năm nơi dương thế. Con cứ nghĩ rằng bàn tay của Ba luôn được mãi mãi bên con, nhưng nay tấm thân Ba đã về với cát bụi. Con ở lại với những nỗi đơn côi, gọi thầm tên Ba.

Quá vậy, tiếng gọi Ba ơi vang lên bao giờ cho dứt được nỗi nhớ. Năm nào đến ngày Bốn mạng Giacobe của con, Ba đều hỏi “Cẩn có về không?” Có năm con về đúng ngày, có năm con về trước

hoặc sau vì công tác mục vụ. Ý Chúa nhiệm mầu và có thể điều đó làm Ba vui lòng. Khi Ba tắt hơi thở chia tay chúng con cũng nhằm vào ngày Bốn Mạng của con (Giacobe, 25/7). Tiếng gào xé lòng vì quá đúng là những ngày ấy con dở khóc, dở cười trong sự nặng nề vì lời chúc mừng nặng nề của ai đó.

Dòng thời gian cứ mãi trôi, nhưng hình bóng ấy có bao giờ xóa nhòa.

Ba, con là niềm tự hào của Ba.

Viết sao cho hết những kỷ niệm tháng ngày sống bên Ba, có thể là một cuốn phim hoặc một cuốn tiểu thuyết được viết ra.

(Lễ giỗ Ba 25/7/2024)

Con trai Nguyễn Phan

Gửi Mẹ kính yêu ở chốn cao xa

Mẹ,

Từ ngày Mẹ đi xa khỏi căn nhà âm cúng dù không sang giàu thì con chưa một lần gửi Mẹ lá thư nào. Hôm nay cùng các em thiếu nhi trong giáo xứ con trông coi đang nô nức viết về Mẹ của chúng thì con cũng một mình bước nhẹ trong không gian vắng vẻ, bước từng bước chậm rãi với hoa cỏ, con sông nhỏ và rất nhớ Mẹ khi ngày của Mẹ đến gần và con viết đôi dòng gửi Mẹ kính yêu.

Con chợt nghĩ tới Mẹ, nghĩ đến nỗi canh cánh Mẹ mang theo về thế giới bên kia. Những giây phút cuối đời, nhìn con thân thương, Mẹ không ngừng lặp lại:

- Tội cho con, bao nhiêu năm tu học, giờ Mẹ mới lo tới đây chưa lo tới đâu thì phải cô đơn, về nhà lại không còn Mẹ.
- Đi xứ ai đưa đi, ai xếp đồ, ai dọn dẹp cho...

Mẹ ạ, con đã không khỏi ngậm ngùi và cố nén lại khi nghĩ về khung cảnh của giờ chia ly ấy khi Mẹ nhẹ nhàng nhìn chúng con và bình an ra đi với tràng chuỗi trong tay. Mẹ, đâu có phải cứ dang dở

là bế tắc, đâu có phải dang dở là ngõ cụt. Xin Mẹ đừng xót xa cho con như thế. Mọi việc cũng không ngoài ý Chúa. Con không hối tiếc vì đã làm tất cả cho Mẹ, con chỉ đau xót vì sẽ không có Mẹ bước nhẹ bên con trong từng hành trình mục vụ, chuyện vui không được kể Mẹ nghe, chuyện buồn cũng chẳng có Mẹ để chia sẻ. Con biết, con sẽ nhớ, sẽ kiên định vững vàng trong ơn gọi như Mẹ đã từng lắng lo, từng nhắc nhở con như một đứa trẻ, vì với Mẹ: “con dù lớn vẫn là con của Mẹ, đi hết đời Mẹ vẫn thương con”.

Cám ơn Mẹ vì không ngừng chăm lo cho con từng chút. Từ bé đã uốn nắn và dạy con sống yêu mến Chúa, quảng đại với tha nhân, biết lo lắng mọi công việc. Mỗi sáng Mẹ đều thức con dậy đi lễ. Cho đến khi con là linh mục thì tiếng gọi của Mẹ lúc 4 giờ sáng vẫn quen thuộc mỗi khi về nhà. Con nhớ tháng Hoa nào cũng leo đèo theo Mẹ mỗi tối đi rước kiệu, thuộc lòng những câu kinh cầu Đức Bà. Dòng thời gian trôi đi cách vô tình đến hững hờ. Hai năm tuổi đời linh mục của con cũng là một năm, một tháng con xa Mẹ ngút trời. Nghĩ đến mà lòng trót đau thắt, mắt vẫn dòng lệ chảy dài trên gò má. Giờ đây, Mẹ biết không, con cũng chẳng muốn đi đâu nghỉ dưỡng, nếu được phép nghỉ con cũng chỉ muốn chạy về nhà, ghé phòng Ba Mẹ rồi đến trước bàn thờ thấp nén nhang cho Ba Mẹ “Con mới về”. Vẫn cái thói quen ngày con có Ba Mẹ đó thôi.

Mẹ, tiếng gọi sao nghe yêu đến lạ cho dầu tiếng gọi đó có bao giờ được vang lên trong căn nhà Mẹ đã xây đắp cách hữu hình. Mẹ đã quên đi ước mơ của riêng mình để chỉ chăm sóc cho ước mơ của con. Mẹ không muốn đi những chuyến du lịch xa nhà tốn kém, vì gia đình mình còn nhiều chuyện phải lo. Ngày hạnh phúc và ngày Mẹ đạt được ước mơ của mình là ngày Mẹ cầm trên tay phẩm phục vàng sang trọng dâng cho Đức Cha để con mặc trong ngày lãnh nhận chức Linh Mục. Con biết ngày đó là ngày Mẹ không ngủ, không biết mình phải làm gì trước, làm gì sau và cứ đi vào,

đi ra thế là hết ngày. Con nói “Mẹ đừng lo, anh em chúng con đã tính toán và sắp xếp hết rồi”.

Thế nhưng cũng chẳng làm cho Mẹ hết lo vì với Mẹ đó là niềm vui khi ngày mình mơ ước đã đến. Mẹ nói:

“Hồi môn không phải là vài số đồ, không phải vài cây vàng, nhưng là lễ phục vàng tươi và chén lễ sang trọng để mỗi ngày cho dầu Ba Mẹ có thể nào thì con cũng nhớ đến Ba Mẹ trên bàn thờ là được rồi”.

Vâng, chưa lúc nào, chưa phút giây nào mà hình dáng thon thả của Mẹ nhạt nhòa trong con kể cả trong Thánh lễ hay kinh nguyện. Thế nên, lễ tang, lễ tết hay những biến cố quan trọng thì những điều liên quan đến Ba Mẹ lại ùa về và con lại phải nhìn ngược lên trời cao để cho dòng nước mắt không chảy xuôi ra trên khuôn mặt đáng thương của mình.

Thời gian dần trôi, những điều có lẽ chưa bao giờ con viết, chưa bao giờ kể nhiều cho ai. Con không oán trách Chúa cất Mẹ xa chị em chúng con quá sớm, nhưng cố gắng đón nhận và đọc được ý Chúa.

Phải nói gì cho hết, phải diễn tả gì thêm khi viết ngắn thì không đủ, viết bao nhiêu cũng thiếu. Nếu đường đời là đường dài nhất thì viết về Mẹ là bài viết dài nhất và không bao giờ chấm dứt.

Vâng, xin cho những ai còn Mẹ, đừng làm Mẹ buồn, đừng làm Mẹ đau, đừng làm Mẹ khổ... nhưng hãy cố gắng viết tiếp câu chuyện hạnh phúc của đời mình khi còn có Mẹ bên cạnh để bạn cũng như tôi sẽ mãn nguyện và dám ngẩng cao đầu vì tự hào đã có Mẹ.

Xin hãy yên lòng Mẹ nhé. Con hoàn toàn rất tự hào vì có Mẹ và xin dâng ngàn câu hát tạ ơn. Mãi mãi sống trong con bóng hình Mẹ.
Lễ giỗ mãn tang Mẹ ngày 25/11/2024
Con trai Nguyễn Phan. ■

Ai Oi

*Ai ơi giữ chí cho bền
Đừng vì danh lợi mà quên cương thường...
Mặc đời đổi trá nhiều nhưng
Phần ta chân thật, yêu thương, nhân từ
Noi gương Chúa đã nêu xưa:
Thương người, tha thứ không trừ một ai
Có tài nhưng chẳng khoe tài
Giúp người mà chẳng cần ai chê cười...
Lấy tình mến Chúa yêu người,
Vui lòng quảng đại, sống đời thứ tha...
Bản thân tự xét vấn tra
Sửa mình tu đức... thăng hoa cuộc đời
Hiền lành hòa nhã vui tươi
Điểm tô cuộc sống, suốt đời thân tu
Giúp người chẳng cần đền bù
Yêu người... kể cả địch thù cũng yêu
Noi gương Chúa dạy, Mẹ nêu:
Sống đời đạo hạnh, quyết theo chân Ngài. ■*

Hoàng Chương

Metuchen, NJ, Tháng kính Thánh Tâm Chúa 2006

Bao Lâu

*Bao lâu ăn miệng còn ngon
Thì còn sức khỏe và còn ham vui,
Thì còn hứng thú yêu đời
Thì còn ham sống, thắm tươi tháng ngày,
Thì còn lẫn lộn... hăng say
Không hề chán nản mấy may tuổi già...
Và còn đi lại, vô ra
Bạn bè thù tạc... thường hoa, ngoạn trời
Gió trăng, mây nước thanh thoi
Cháu con thăm viếng, vui cười lại qua,
Sớm trưa thường ngoạn sơn hà
Tình chồng nghĩa vợ chan hoà ái ân...!
Tạ ơn Thượng Đế khoan nhân
Cho con vui hưởng tháng năm tuổi già! ■*

Hoàng Chương

Metuchen, NJ

Ngày kể kính Thánh Rose of LIMA
August 23rd, 2007